

bylo vydáno dne 20. října 1926, kdy již ve vložce čis. 37 vázlo právo zástavní pro pohledávky 100.000 Kč a 35.000 Kč. Jest pravda, že toto rozvrhové usnesení bylo v prosinci 1926 doručeno také nynějšímu vlastníku vložky čis. 37 Františku K-ovi, a že vešlo v moc práva. Ale ani to na věci nic nemění, ježto vzhledem k § 94 čis. 1 knihovního zákona rozhoduje stav knihovni v den podání žádosti o vklad náhradního nároku. O vklad náhradního nároku v běžném pořadí nebylo žádáno, a nemohl proto knihovni soud z úřadu povolit vklad tento aspoň v běžném pořadí (§ 96 knih. zák.). Předpisu § 95 druhý odstavec knih. zák., podle něhož lze povolit část toho, oč bylo žádáno, nelze tu užít, ježto vklad zástavního práva v pořadí žadatelem určitě udaném jest ve své podstatě zcela odlišným od vkladu práva zástavního v běžném pořadí; knihovni soudce není podle § 94 knihovního zákona ani oprávněn, by z úřadu předpokládal vůli žadatelovu, že po případě chce docílit vkladu aspoň v pořadí běžném, poněvadž nemůže po skutkové stránce vědět, zda žadatel má pro toto právo s tímto pořadím vůbec hmotný zájem a zda ho chce nabýti. Proto nejde zde o případ, že mohl býti povolen vklad v běžném pořadí, jako vklad pouhé části toho, oč bylo žádáno, nebo jak stěžovatelka míní, jako pouhé minus proti tomu, oč bylo žádáno.

Čís. 7948.

Byla-li exekuce povolena proti osobě rozdílné od dlužníka, nemá vymáhající věřitel proti dlužníku nárok na náhradu útrat onoho exekučního návrhu, nebylo-li dosud pravoplatně opraveno jméno dlužníka v usnesení povolujícím exekuci.

(Rozh. ze dne 3. dubna 1928, R II 106/28.)

Soud první stolice povolil exekuci, rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Dne 23. října 1927 podala vymáhající strana návrh na povolení mobilární exekuce k vydobytí 1.030 Kč 87 h s přísl. proti Janu W-ovi, obchodníku ve V. Tato exekuce byla usnesením ze dne 24. října 1927 povolena a vymáhající straně přiřknuty útraty 127 Kč 28 h. Exekuce však nemohla býti vykonána, poněvadž osoba jménem Jan W. ve V. jest neznámá. O tom, že exekuce nebyla provedena, byla vymáhající strana dne 11. listopadu 1927 prvním soudem uvědoměna, načež podala návrh ze dne 12. ledna 1928 směřující již proti Janu P-ovi, obchodníku ve V., připojivši exekuční titul opravený dne 30. listopadu 1927 na jméno toto, kdežto původně zněl na jméno W. V tomto novém návrhu, který zní »na opravu jména strany povinné a omezení exekuce« uvádí navrhovatelka, že povinný zaplatil dne 8. listopadu 1927 jistinu, úroky a útraty podle exekučního titulu, že omylem bylo uvedeno jméno povinného místo W. P., pročež žádá za opravu tohoto jména, dále omezuje z uvedených důvodů exekuci na útraty návrhu na povolení exekuce proti Janu W-ovi 127 Kč 28 h, jakož i na poplatek výkonnému orgánu 3 Kč 50 h za bezvýsledný pokus o provedení exekuce proti

W-ovi a žádá také o přisouzení útrat návrhu. O tomto návrhu vydal první soud napadené usnesení ze dne 12. ledna 1928, aniž návrhu na opravu jména povinného výslovně vyhověl. Stížnost napadá toto usnesení a navrhuje jeho zrušení, jakož i zrušení usnesení ze dne 24. října 1927, domáhajíc se výroku, že odpůrkyní navržená exekuce k vydobytí útrat 127 Kč 28 h s přísl., i k vydobytí útrat 34 Kč 68 h se nepovoluje. Pokud se týče návrhu stěžovatele na zrušení usnesení prvního soudu ze dne 24. října 1927 proti Janu W-ovi, schází stěžovateli oprávnění k této stížnosti, poněvadž on není P-em a toto usnesení dosud na jeho jméno neopravené nemůže proti němu býti vykonáno. Z těchto důvodů musela býti stížnost v tomto směru odmítnuta. Jinak však nelze stížnosti upříti oprávněnost, pokud se domáhá změny napadeného usnesení ze dne 12. ledna 1928 v uvedený smysl. Okolnost, že vymáhající strana sama navrhla exekuci proti osobě neexistující, nezavazuje povinného k náhradě útrat s tímto mylným zakročením odpůrkyně spojených. Nezavinil-li povinný bezvýslednost žádosti žalující strany o povolení exekuce proti Janu W-ovi a bezvýslednost pokusu o zabavení a zaplatil-li již před podáním návrhu směřujícího proti němu celou dlužnou pohledávku i s příslušenstvím, není povinen nahraditi útraty vyvolané druhým návrhem odpůrkyně; neboť jich nebylo třeba k tomu, by bylo uskutečněno právo vymáhající strany.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Vývody dovolacího rekursu nejsou s to, by vyvrátily nebo seslabilly důvody v napadeném usnesení uvedené pro právní názor soudu rekursního, že nebylo lze povolití a provéstí exekuci proti povinnému Janu W-ovi, poněvadž neexistuje a soud prvé stolice o návrhu vymáhající věřitelky na opravu jména povinného na Jan P. v usnesení ze dne 12. ledna 1928 nerozhodl. Nebylo proto možno na základě usnesení povolujícího exekuci proti Janu W-ovi vykonati exekuci proti Janu P-ovi, třebaže usnesení exekučního soudu ze dne 12. ledna 1928 zní na jméno povinného Jana P-a. Následkem toho, že o návrhu stěžovatelky na opravu jména povinného v usnesení exekuci povolujícím podle § 419 c. ř. s. nebylo soudem prvé stolice rozhodnuto, neměl Jan P. možnosti, by si proti této opravě stěžoval, ačkoliv, jak stěžovatelka sama uznává, měl k tomu právo. Pokud však jméno povinného Jana W-a v usnesení exekuci povolujícím nebylo pravoplatně opraveno na jméno Jan P., nemohla proti tomuto exekuce býti vykonána a není proto povinen hraditi stěžovatelce útraty exekučního návrhu proti němu neznějícího, aniž útraty výkonu exekuce proti němu neprovedené a útraty návrhu na opravu jména ve smyslu § 419 c. ř. s.

Čís. 7949.

Obecní poplatky za zvěropolicejní prohlídku dobytka a masa nejsou spotřební dávkou podle § 35 zákona ze dne 12. srpna 1921, čís. 329 sb.